

Rentefod og meget mere at anføre som Grund til Landbrugets Aftagen i Velstand“. — „Det er dog ikke Grunden, hvorfor Lavrids Mikkelsen maatte ombytte sin Gaard med en lille Ejendom“. — „Nej, det mener jeg heller ikke; han vilde kun leve flot og godt og slet ikke arbejde, og hans Kone stadsede det bedste, hun kunde, derfor gik det stadig daarligere for ham, naar Terminen kom; men *det* er Enkeltmands Værk; og fordi vi tør sætte et saadant Stempel paa Lavrids Mikkelsen, paa en enkelt Landboer, saa *maa vi dog tage os i Vare for at give hele det danske Landbrug et saadant Stempel*. Der trænges til mange Reforme paa Landbrugets Omraade“. *En Landboer.*

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning af et Foredrag. (Fortsat.)

Der er ikke mange Huse, hvor Spørgsmaalet om de voksne Unges Forhold til den moderne Roman- og Novellelitteratur ikke har sat Sindene i Bevægelse, rejst Debat. Jeg taler her selvfølgelig om de *ganske* unge.

Den Unge véd, at han skal lære Livet at kende. Hvorfor da ikke straks? Hvorfor denne Forsigtighed med den Afspejling af Livet, der rummes i Litteraturen? Som om man ikke var fornuftig nok, som om man ikke selv kunde være Dommer — selvstændig og uafhængig træffe sit Valg?

Nej, det er netop det, den Unge ikke kan. Han har haft Lærere i mange forskellige Fag — samlet sig Kundskaber om meget, men den mest paalidelige af alle Lærere, den dyrest betalte, men ogsaa den grundigste, *Erfaringen*, har han endnu ikke gjort tilstrækkeligt Bekendtskab med. I Ny og Næ har han faaet et lille Ord af den — et lille Ord, som han ikke har agtet stort paa og hurtigt har glemt. Et af Ungdommens Fortrin er jo at have Lov til at glemme, at *kunne* glemme.

Vi andre, vi Ældre, noterer vore Erfaringer for at benytte dem. Desuden borer de sig tit ind i os, ind i vort Kød og Blod, saa vi ikke kan faa dem bort, selv om vi ønskede det. Disse Erfaringer, som vi har betalt med høj Pris, dem vil vi gøre frugtbringende lige over for den Unge. Vi vil værne, vi vil beskytte ham ved Hjælp af dem. Denne Værnen giver sig selvfølgelig et Udslag i Valget af hans Læsning; det vil sige i *Ønsket* om at vælge den — ofte bliver det kun ved *det*.

Litteraturen øser af Livet — men Livet øser ogsaa af Litteraturen. I den henter vi vore Forudsætninger, vor Kundskab om, hvad der er os fremmed, ukendt. Det gælder navnlig for den Unges Vedkommende. Sort paa hvidt er og maa være en større Autoritet for ham — han har endnu ikke saa ofte som vi andre grebet de trykte Bogstaver i at sige Usandhed.

I Litteraturen henter han altsaa en stor Del af de Forudsætninger, hvormed han møder det Liv, der ligger for ham i den velkendte „blaa Dis af Anelse“, o. s. v. Det vil have en ganske overordenlig stor Betydning for ham, at disse Forudsætninger er rigtige.

Hvor højt man end kan sætte meget af den moderne Litteratur, kan det dog ikke

nægtes, at der i den rummes en Del, som ikke vil være heldigt for den Unge. Dens overvejende pessimistiske Blik paa Livet vil deprimere ham i Stedet for at give ham Mod.

De Typer, der stadigt føres frem i den, er hyppigt viljeløse, svage Naturer, der lader sig flyde — glide — og ofte gaa til Bunds paa en eller anden Maade, eller bliver siddende i den blaserede Misfornøjelses stillestaende, sumpede Mose, — trætte Mænd, tit udstyrede med betydelige Naturgaver og en Elskværdighed, som gør dem sympatiske, — de er ikke heldige Vejvisere paa den Unges Rejse. De prædiker stadig det samme fortvivlede: „der findes ingen Lykke her paa Jorden“ — i Stedet for at sige: „Arbejd — søg at finde Lykken, den har mange Former, hvorunder den kan vise sig, det gælder blot om at faa Øje for den.“ Det Goetheske: „Willst Du immer weiter schweifen — sieh, das gute liegt so nah — lerne nur das Glück ergreifen — und das Glück ist immer da.“ Samme Vismænd giver Anvisningen: „In der Enge wohnt da Glück.“

(Fortsættes.)

Selv Kvinder.

I det russiske Blad „Svjet“, skriver „Stockholms Tidende“, findes oprigtig Beklagelse over det svenske Folks stærke demokratiske Tendenser. Det mener, at hvis der, som der er al Udsigt til, udbryder Revolution, saa vil der ikke inden for Landets Grænser være Kræfter til at dæmpe denne. Sverrig regeres allerede nu i norsk Aand. Selv Kvinder deltager i denne selvavede Folkerigsdag, hvor f. Eks. Frøken *Rathau* holder ildfulde Taler om fuldkommen Omdannelse af Regeringsformerne.

Tivoli.

Hvor mange Mennesker Tivoli har oplevet og glædet i de 50 Somre, det har brændt Blus for Københavnerne, det kan aldrig udregnes; men at intet Etablissement i Verden er saa afholdt som det, det viste de 30,000 Gæster, der paa Fødselsdagen mødte som Gratulanter. Masser af Blomsterbuketter til Kunstnerne, milde og glade Ansigter saas rundt om. Kun Opvarterne var ikke glade, thi de maatte fuldstændigt opgive Betjeningen, det var umuligt at trænge sig igennem den tæstuvende Befolkning; sulten og tørstig var man, men umuligt var det at faa Mad. Men dejligt var der alligevel, det er nu en Gang Københavnerne Sværmeri at se mange Mennesker, og beundringsværdigt var det store Arbejde, der var gjort i Dagens Anledning.

Det var en udmærket Idé at fremstille det gamle Tivoli. De Gamle fik Taarer i Øjnene ved at se de kendte Steder, hvor de havde spaseret og sværmet i lyse Forhaabninger og ungdommelig Munterhed. De Unge morede sig over at se de Gamlers Minder. Trods den uhyre Trængsel gik alt med Ro, og midt i Trængslen forstod man at vente, saa efterhaanden saa man dog det alt sammen.

Og man kan ikke andet end ønske København til Lykke med sit Tivoli, og de Mænd, som har arbejdet for at holde den rette Kurs, fortjener stor Tak for deres utrættelige Virksomhed.

Københavnerne Dannelsesanstalt er Tivoli bleven kaldt, og der er noget i det. Et Lands Forlystelser er ikke uden Indflydelse paa Folkekarakteren. Og Tivoli er ikke blot som et dejligt Sommerlandsted, hvor den ubemidlede og ensomme Mand og Kvinde kan nyde frisk Luft og Synet af de skønne Blomsterpartier, men det er jo først og fremmest den store Varieté, hvor der kan gives en alsidig Kunstnydelse for en billig Penge.

Man frembærer jo altid gode Ønsker paa en Fødselsdag; vi vil fremdeles ønske Tivoli til Lykke til at finde Mænd i sin Styrelse, der forstaar at vælge første Rangs Kunstnere og bevare et aabent Øje for sin store Opgave at opdrage Folkets Smag. Tivoli vil da være selvkreven til at fylde Pladsen som den attraaede Holger Drachmannske Varietéanstalt. Desuden gør Tivoli et andet og ikke mindre værdifuldt Arbejde i København — den at udjævne Kløften mellem Klasserne. Den tarveligste Arbejderfamilie nyder Kunsten og tager sin Friluftsfornøjelse i Tivoli, og den mest Intelligente og Kunstelskende følger sig vel ved at være dets Gæst.

Til Lykke!

Fra vor Brevkasse.

Fru Redaktør!

De skriver, at ingen Kvinder talte paa Skolemødet — jo en Dame, Frk. Preuss, tillod sig at komme med et Ændringsforslag; Tilhørerne klappede, men hendes Ændringsforslag blev end ikke sat under Afstemning, og næste Dag bragte Politiken et Billede af hende uden Navn og Tekst med den flotte Bemærkning: „Vi bringer det uden Tekst, hvad vore Læsere vil finde en behagelig Afbrydelse i et vidtløftigt Referat“.

Saaledes behandles Kolleger paa Lærermøder og talende Damer i moderne Journalistik.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Ottillie udstødte et Skrig.

„De — hvad véd De om, at min Moders Tilværelse er saa sørgelig? Og hvad har De dermed at gøre? Moder sørger saa dybt, fordi hun har mistet sin Fader.“

„Nej“, sagde Axel Lindstrøm dumpt, „en anden Begivenhed fra Fortiden har røvet hendes Lykke.“

Da Ottillie vilde fare op, tilføjede han bevæget: „Hun er en Helgeninde, en Martyrinde! Aa, Ottillie, spørg mig ikke mere, jeg kan og tør ikke give Dem flere Oplysninger. Men dersom De kunde lære at elske mig saaledes, at De en Gang vilde blive min Hustru, saa vilde Deres Moder ikke mere have noget at græde over.“

Ottillie var bleven ligbleg.

„Maa jeg gentage alt dette for min Moder?“ spurgte hun med dirrende Stemme.

„Nej, jeg bønfalder Dem om ikke at gøre det. Og dog, dersom De kunde beslutte Dem til endnu i Dag, i denne Time at modtage min Haand, som jeg herved højtideligt tilbyder Dem, saa kunde De straks føre mig til Deres Moder, og jeg sværger